

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΕΚΛΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο στρατηγός Βαλδέζ και οι κάτοικοι της Λέδ. Μια ήρωική απάντησις. «Θα φάμε τὰ ἀριστερά μας χέρια!... Θεατρικά χ' νδεύοτα. «Όπου λίγο έλειψε νά συλληφθῆ ἔ...Μπουαλώ! Ο Φοντενέλ και ἔ αναίθις χρηματιστίης. Ἡ ζῆξι τοῦ αἰῆς Μωρῦ, κτλ. κτλ.

Ο στρατηγός Βαλδέζ, ὄταν πολιορκῶσε τὴν Βελγική πόλι Λέδ, ἀπαγόρευσε τὴν εἰσαγωγή και τὴς παραχωρότερης ποσότητος τροφίμων μέσα σ' αὐτή. Νόμιζε πὼς ἔτσι θὰ ἐξαναγκάζονταν οἱ ἠρωοὶ ὑπερασπισταὶ τῆς νὰ παραδοθῶν και τοὺς ἔγραψε, μάλιστα, πὼς ὁ ὄρα τῆς παραδόσεώς των θὰ ἦσαν εἰναιόλοτα. Φαντασθῆτε ὄμως τὴν κατὰ τῆς και τὸν θαυμασμό, ποὺ ἀσθάνηκε γιὰ τοὺς κατοίκους τῆς Λέδ, ὄταν διάβασε τὴν ἀπάντησι τοῦ. Ἡ ἀπάντησις αὐτῆ εἶνε ὑπερῶ ἀνημέρι εὐθυλῆς ὑπερηφανείας και ἀνθρωπίνης ἀποθνήσις. Ἰδοῦ: «Ἄν, πραγματικά, νομίζετε πὼς δὲν ἔχομε δλωσδιόλου τρόφιμα, γυλιώσατε. Μάθετε ὅτι δὲν θὰ μάς λείψουν τὰ τρόφιμα, ὄσον καιρὸ θάχομε τ' ἀριστερά μας χέρια. Θὰ τὰ φάμε, στήν μεγάλη ἀνάγκη, και με τὰ δεξιά μας χέρια θὰ ὑπερασπίσομε τὴ ζῶη μας κι' ὄτι, ἄλλο πολυτιμότερο ἔχομε!»

«Ἐνας χρηματιστής, τοῦ ὁποῖου ἡ γυναίκα ἦταν θύραση και ἐξαιρετικά ταπεινή στις σχέσεις τῆς, μιλώντας μὰ μέρα με τὸν Φοντενέλ, τοῦ εἶπε με νικητὴ θρασύτητα! —Μὰ τὴν ἀλήθεια, κύριε, μολοῦσι εἶσατε ποὺ μορφονέος, δὲν ξέρετε τίποτε! —Σίγγοινη, κύριε, τοῦ ἀπάντησε τότε ὁ Φοντενέλ. Σέρε ὅτι εἶσατε ὁ περὶ γέλωτος τοῦ κόσμου και τῆς...σείζονο σας!...

Ο ἄββας Μωρῦ ἦταν ποὺ περιφάνος και περῶζοταν με τὸ τίποτε. Μὰ μέρα κάποιος, γιὰ νὰ τὸν περῶζε, τὸν ρώτησε: —Νομίζετε, λοιπόν, ὅτι ἔχετε μεγάλη ἀξία! —Όχι, ἰσα-ἰσα ἔχω ποὺ μικρή, ὄταν τὴν ζογῶ με ἀσθητὰ ζῶγια, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἄββας. Ὅταν ὄμως τὴν συγκρίνω με τὴν ἀξία των περισηότερον ἀπὸ σὰς, ὁμολογῶ ὅτι τὴν βρίζω ἀρετὰ μεγάλη!...

Μια βραδεία, στὸ θέατρο τῆς Ἀλλῆς, τὸ κοινὸν δυνασαστητόσε φανερά, μοιρολοῦζοντας γιὰ τὸν ἀκατάλληλο και ἀρχαῖο ἠθοποιο, ποὺ καλὰ και σώνει ἤθελε νὰ ἐπιβάλῃ γιὰ πρωταγωνιστῆ ὁ θιασαστῆς. Ἐπὶ τέλους, στήν αὐτὴ παθητικὴ σαπή τοῦ ἔργου, ὁ ἀρχαῖος ἐκείνος ἠθοποῖος φάνηκε τὸσον ἀνεπαρκῆς στὸ ρόλο τοῦ, τόσο γελώσιος τὸν παρακώτερο στήμι, ὄστε ἀκούσθηκε ἔνα δυνατὸ σφύριγμα ἀπὸ τὸ βάθος τῆς ἀουθῆσις τοῦ θεάτρου.

—Ποῖος σφύριξε; φώναξε τότε ὁ ἀστυφύλακας τῆς ἠσθεσίσις. Κάποιος θεατῆς θυμῆθηκε τὴν στήμι αὐτῆ τοὺς στίχους τοῦ Μπουαλώ, και φώναξε δυνατὰ: —«Αὐτὸ εἶνε δικαιοῦσα τὸν θεατὸν ποὺ πληρῶνουν». —Ποὸς τὸ εἶπε αὐτὸ; ρώτησε πάλι ἀγορευμένοσ ὁ ἀστυφύλακας. —Ο Μπουαλώ!... ἀκούσθηκε ἡ ἴδια φωνή. —Ο κ. Μπουαλώ νάφη μαζῦ με τὸν τῆμα και γοῖγορα! πρόσταξε τότε με ἀντηρότητα τὸ ὄργανο τῆς τῆξωσις. Κατὰλαβαίνετε πὼς τί ἐπιρρολοῦσθηκε. Γέλια και λανδαμόνο!...

«Ἐνας λῶροδος εἶχε μὰ βραδεία τραπέζι σ' ἕναν φίλο του, περιφάνο γιὰ τῆς εὐφρολογίης του. Γιὰ νὰ τὸν περιτρωθῆ, τοῦ σεβρίδισε στὴ φροῖτα κι' ἕνα μικρὸ μπουκαλάκι ποὺν παλῶ κρασί. —Ξέρεις, ἀγαπητῆ μου, τοῦ εἶπε, πόσο χροῖνον εἶνε αὐτῆ ἡ μπουτίλια; —Πόσο; Δέκα; Δεκατέντε; ρώτησε ὁ εὐφρολόγοσ. —Ἀστεινεύοσαι; Τοῦλάχιστον ἔκατὸ χροῖνον. Πὼς τὴν βρίζεις; —Μὰ τὴν πίστι μου, ἀπάντησε ὁ φίλος του χαμογελώντας, γιὰ τὴν ἡλικία τῆς τοῦ φαινετα...ποὺδ μικρῆ!...

Ἐπὶ Ὀθωνος δινότωνσαν συχνὰ Ἑλληνικοὶ χοροὶ στὸ παλάτι. Σ' ἕναν ἀπ' αὐτῶν τοὺς χορούς, ἕνὸ ἔλεβεντοκόμοσ στρατηγὸς Γαρδικιωτῆς ἔφαρνε τὸ χορὸ, εἶδε κάτω στὸ πάτωμα τὸ μαντιλὶ τῆς βασιλίσσις Ἄμαλιας. Θέλοντας τότε νὰ τῆς τὸ δώσει, χωρὶς ὄμως και νὰ χαλάσῃ τὸν χορὸ, τὸ κλότησε με τὴ μὴτι τοῦ τσαροχιού τοῦ πρὸς τὸ θεαρεῖο, ὄπου καθότανε ἡ Ἄμαλια, φωνάζοντας: —Πιάστε, Μεγαλειότητῆ, τὸ μαντιλὶ σας!...

τοῦ τόσο μεταμέλεια γιὰ τὴν ἀπῶθηρωτῆ πράξι τοῦ, ὄστε πολλοὶ ἀπὸ τὸ ἀκροατήριο τὸν λυπήθηκαν και τὸν συμπόνεσαν... —...Ὅσο γιὰ τὸν Ἄνδρεα—συνέχισε ὁ Φρειδερίκος—ὀρκίζομαι ὄτι δὲν εὐθύνεται διόλου γιὰ τὸ ἔγκλημα... Δὲν ἤξερε τίποτα... Τὸ εἶπα, ὄτι τὰ χρήματα τὰ εἶχα ἀπὸ παλῆς μου οἰκονομίης... Ἐτοῦ μονάχα μπόρεσα νὰ τὸν πείσω νὰ μ' ἀκούλῶσῃ στὸ Παρίσι...

—Ὅταν γλεπτοῦσε στὸ καιπαρέ, ὄταν παρακοιλοῦσσοις τὴ θεατρικὴ παράστασι, τὸν ρώτησε ὁ πρὸεδρος, δὲν ἔθλεπεσ μπροστὰ σου τὸ αἰματοῦμένο φάντασμα τοῦ πατέρα σου, με τὸ κεφάλι κρεμασμένο σὲβδῶν ἀπὸ τοὺς ὄμοους; Δὲν ἐνοιώσσοις τύψεις συνειδήσεως γιὰ τὸ ἔγκλημά σου;... —Όχι! ἀποκρίθηκε ἀφέλεστα ὁ Φρειδερίκος. Ἐμοῦν τόσο χαροῦμένοσ ἐπειδὴ θρῖσκῶμον στὸ Παρίσι, ἐπειδὴ ἔθλεπα γῶρω μου κομπονυμένοσ κύριοσ και ὄρωσις γυναικίης!...

Ἡ εἰλικρινῆς αὐτῆ, ἀν και κινική, ὁμολογία τοῦ Φρειδερίκου Μπενουὰ στάθηκε ἡ ἀφορμὴ τῆς καταστροφῆς τοῦ. Τὸν κάκου ὁ δικηγόροσ τοῦ προστάθισε με μὰ συγκινητικὴ ἀγόρευσι νὰ μεταξῆ τὴν καρδιά των δικάστων. Ἐκείνου, ἀγαπαιούμενο ἀπὸ τὴν ἀπαθῶρωπια τοῦ Μπενουὰ, δὲν ἔλασαν καν ὑπ' ὄφιο τοῦ ὄτι ὁ νέος ἐκείνος ἦταν παράφρων, και τὸν κατεδίκασαν σὲ θάνατο... Ὅσο γιὰ τὸν Ἄνδρεα, τὸν ἀβῶωσαν, γιὰτὶ κατὰλασαν πὼς δὲν ἔφερε καμμία εὐθύνη...

Ὁ Μπενουὰ ἄκουσε τὴν κατὰδικαστικὴ τοῦ ἀπόφασι...γελώντας ἀπὸ τὴν χαρὰ τοῦ! —Υπάρχει δικαιοῦσῆ! φώναξε. Θὰς μπόρεσα ἐπιτέλωσι νὰ ἐξίλεωθῶ γιὰ τὸ ἔγκλημά μου!... Ἀρνήθηκε νὰ ὑπογράψῃ μὴ ἀίτησι στὸ βασιλέα περὶ ἀπονομῆς χάριτος και πέρασε τῆς τελευταίης μέρες του στὸ κελλὶ τοῦ, προσευχόμενος διαρκῶς.

Στῆς 30 Ἀυγούστοσ 1830, ὁ Φρειδερίκος Μπενουὰ ἀνέσθαιε τὰ σκαλιὰ τῆς λαμπτῆροῦ, ἡ ὁποία εἶχε στήθῃ στὴν πλατεία Ἁγίου Ἰακώβου, στὸ Παρίσι. Σύμφωνα με τὴν ἐθῶωπια ποὺ ἔξερσσε, τοῦ ἐπέτρεψαν ν' ἀνεθῆ στήν καρμινολία με τὸ κεφάλι σκεπασμένο μ' ἕνα μαύρο κρέπι...

Ἐλάχιστοι περιεογοὶ παρακολούθησαν τὴν θανατικὴ ἐκτέλεσι τοῦ. Ἡ χολέρα ἔκανε τότε θρῶσι στὸ Παρίσι και ὁ κόσμος δὲν εἶχε ὄρεξι νὰ παρακολουθῆσῃ οὔτε ἕνα θέαμα τὸσον...ἐνδιαφέρον ὄπως μὴ καρατόμησι!

Ὁ Φρειδερίκος Μπενουὰ, ὁ τραγικός ἐφηθος ποὺ σκότωσε τὸν πατέρα του γιὰ νὰ τὸν κλέψῃ τριάντα φράγκα και νὰ μπόρσῃ νὰ παρακοιλοθῆσῃ μὰ θεατρικὴ παράστασι στὸ Παρίσι, πῆθανε, ψιθυρίζοντας: —Συχώρεσε, πατέρα μου, τὸ παιδί σου!...

ΣΟΦΟΙ ΜΥΘΟΙ

Ἡ ΜΕΓΑΛΕΙΤΕΡΗ ΔΥΣΤΥΧΙΑ

Μια μέρα μερικοὶ σοφοὶ Ἑλληνας και Ἴνδοι σκεφτόντουσαν γιὰ νὰ θροῦνε ποιά εἶνε ἡ μεγαλύτερη δυστυχία γιὰ τὸν ἀνθρώπο.

Ἐνας ἀπ' τοὺς Ἑλληνας εἶπε τότε, πὼς δὲν ὑπάρχει μεγαλύτερη δυστυχία γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, ἀπὸ τὸ νὰ τοῦρθουν μαζῦ τὰ γεράματα κι' ἡ φτώχεια.

Ἐνας Ἴνδοσ ἐξ ἄλλου εἶπε, πὼς μεγαλύτερη δυστυχία εἶνε τὸ νὰ νοιώθῃς πὼς μαραινεται τὸ πνεῦμα σου και συγχρόνον νὰ αἰσθῶσσαι σκληροῦσι στὸ σῶμα σου.

Ἀπάνω στή συζήτησι, ἔφαρσε ἐκεῖ κι' ὁ σοφὸς Πέρσης Μιχέρ. Ὅλοι τότε ἔπαψαν νὰ μιλοῦν γιὰ ν' ἀκούσοῦν τὴ γνώμη τοῦ:

—Δὲν ὑπάρχει πὺ μεγάλη δυστυχία γιὰ ἕναν ἄνθρωπο, εἶπε ὁ σοφὸς Μιχέρ, ἀπὸ τὸ νὰ φτάσῃ στὸ τέλος τῆς ζωῆς του, χωρὶς νὰ κάνῃ ποτέ του κατένα καλό.

ΙΣΠΑΝΙΚΟΝ ΕΠΙΤΥΜΒΙΟΝ

«Ἐνθάδε κείται ὁ Βάσκος Μπέλλο, ἄνθρωποσ γενναῖος, ἐξαιρετοσ και καλῆς καταγωγῆς, ὁ ὁποῖος, χωρὶς ποτέ του ν' ἀποχωρησθῆ τὸ ζῆφιό του, δὲν σκότωσε, ὡστόσο, κανέναν μ' αὐτόσ.

Παρακλουμεῖτε ὄλοι τὴν οικονομικὴν μας σελίδα. Σὰς διαρωτῆσαι, σὰς καταποτῆσαι, σὰς προπαρσκαεῖσαι γιὰ τὸν κῶνα τῆς ζωῆς

